

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Узп 342/2022
12.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, са саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући о захтеву Друштва за телекомуникације „ОРИОН ТЕЛЕКОМ“ ДОО Београд – Земун, са седиштем у Београду, Насеље Земун поље, Мала пруга 8, чији је пуномоћник Јелена Јовичић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 15 У 6866/20 од 13.05.2022. године, у ставовима I и II диспозитива, уз учешће противне странке Регулаторне агенције за електронске комуникације и поштанске услуге – „РАТЕЛ“, Београд, Палмотићева 2, у предмету накнаде за коришћење радио – фреквенција, у нејавној седници већа одржаној дана 12.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Регулаторне агенције за електронске комуникације и поштанске услуге „РАТЕЛ“ број 1-03-41600-9/16-5 од 02.03.2020. године, којим је, ставом 1. диспозитива, утврђена имаоцу дозволе за радио станице, Друштву за телекомуникације „ОРИОН-ТЕЛЕКОМ“ ДОО Београд-Земун (као правном следбенику Предузећа за пружање интернет услуга и информација „MEDIA WORKS“ д.о.о. Београд) висина годишње накнаде за коришћење радио станица, односно за коришћење радио – фреквенција за радио станице у WLL радио - мрежи са реализацијом бежичних интернет мрежа, и то: 1. за период од 04.02.2006. до 31.12.2006. године, у износу од 2.885.245,90 динара; 2. за период од 01.01.2007. до 31.12.2007. године, у износу од 3.200.000,00 динара; 3. за период од 01.01.2008. године до 31.12.2008. године у износу од 3.200.000,00 динара, што укупно за период из тач. 1, 2. и 3. износи 9.285.245,90 динара; ставом 2. диспозитива наведеног решења је одређено да је ималац дозвола за радио станице дужан да утврђени износ накнаде из става 1. диспозитива тог решења уплати у року од 15 дана од дана достављања решења на рачун Регулаторне агенције за електронске комуникације и поштанске услуге, ближе означен у диспозитиву; ставом 3. диспозитива, констатовано је да неплаћање, односно неблаговремено плаћање

утврђеног износа накнаде из става 1. диспозитива овог решења има за последицу обрачунавање и плаћање законске затезене камате, као и покретање поступка извршења судским путем, а ставом 4. диспозитива да је то решење коначно. Ставом другим диспозитива побијане пресуде је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, а ставом трећим диспозитива је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде са допуном тог захтева, поднетом због погрешне примене одредаба Закона о телекомуникацијама („Службени гласник РС“, бр. 44/03, 36/06) и повреде правила поступка, подносилац наводи да је побијана пресуда незаконита, због тога што Управни суд уопште није размотрио тужбене наводе, нити је, ако их је узео у разматрање, образложио зашто их није усвојио, као и што у доношењу те пресуде није правилно применио одредбе члана 106. Закона о телекомуникацијама и није дао образложење за такво поступање. Истиче да је у тужби експлицитно навео да његов захтев за замену постојећих, односно издавање нових радио дозвола у складу са Законом о телекомуникацијама није захтев за доделу лиценце или замену дозволе у лиценцу, већ акт имаоца дозволе којим се захтева усклађивање са законским прописима. Указује да је суштина његовог захтева да треба поништити сваки управни акт који за циљ има успостављање обавезе тужиоца да плаћа годишње накнаде за радио дозволе издате на основу Закона о системима веза, јер тај закон не прописује такву обавезу, те да би се тек заменом постојећих дозвола новим дозволама, у складу са Законом о телекомуникацијама, могла успоставити и обавеза плаћања годишње накнаде која је предвиђена тим законом. С обзиром да тужена никада није донела одлуку којом се замењују постојеће радио дозволе, односно издају нове радио дозволе у складу са Законом о телекомуникацијама, закључује да тужена нема основ за утврђивање и наплату периодичних накнада тужиоцу. Сматра правно неутемељеним наводе Управног суда који потврђују констатацију тужене да се доношењем одлуке не дира у стечена права тужиоца, нити се она повређују, па наводи да је добијањем радио дозволе и плаћањем једнократне накнаде која је у том тренутку била предвиђена, тужилац коначно стекао право коришћења радио фреквенција у опсегу 3400-3600 MHz на период од 10 година, која чињеница је постала неспорна током поступка. Додаје да се доношењем утврђујућег решења од стране Рател-а само ствара основ за наплату периодичних накнада, и то искључиво за будућност, а да до доношења тог решења основ за наплату периодичних накнада не постоји, односно не постоји ниједна законска одредба која може послужити као основ. Следствено чињеници да је утврђујуће решење у предметном поступку донето 06.05.2019. године, закључује да се тек од тог дана може говорити о постојању основа да тужена наплаћује периодичне накнаде за радио дозволе које су издате по „старом“ Закону о системима веза. Предложио је да Врховни суд уважи захтев, побијану пресуду преиначи у ставовима I и II диспозитива, уважи тужбу тужиоца, поништи решење и обустави поступак утврђивања висине годишње накнаде за коришћење радио станица, односно за коришћење радио-фреквенција за радио станице у WLL радио-мрежи са реализацијом бежичних интернет мрежа за период од 04.02.2006. године до 31.12.2008. године или да пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање, а трошкове је тражио.

Противна странка Регулаторна агенција за електронске комуникације и поштанске услуге - „Рател“, је у одговору на захтев, остајући у свему при ставовима из оспореног решења, навела да је захтев у целини неоснован и предложила да га суд одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Врховни суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је поступио тужени орган када је у поступку у коме није било повреда правила поступка, правилном применом прописа на које се позвао у оспореном решењу, донео оспорено решење којим је тужиоцу као имаоцу радио - станица, а коју околност тужилац не спори, утврдио обавезу накнаде за коришћење радио – фреквенције за те радио станице, за период од 04.02.2006. до 31.12.2006. године, од 01.01.2007. до 31.12.2007. године и од 01.01.2008. до 31.12.2008. године, у износу утврђеном у диспозитиву тог решења. Оцењено је да је тужени на јасан и несумњив начин утврдио правну природу стеченог права тужиоца према одредбама релевантних прописа, да је тужилац ималац дозволе за радио станице на основу којих је стекао право да користи радио-фреквенције у опсегу наведеном у дозволама, али да није ималац лиценце (индивидуалне лиценце) која се сагласно члану 33. Закона о телекомуникацијама издаје на основу поступка јавног надметања, а не превођењем дозволе за радио станицу, стечене по одредбама Закона о системима веза, у режим лиценце, што је било суштина тужиоцевог захтева. Према оцени Управног суда, тужени орган је у образложењу оспореног решења дао јасне разлоге за донету одлуку, које суд прихвата у свему као правилне и на закону засноване, оценивши као правилно и констатовање да се донетом одлуком из става 1. диспозитива оспореног решења не дира у стечена права тужиоца, нити се иста повређују, али да нема правног основа да стечено право по основу дозволе за радио станицу буде преведено у право по основу лиценце. Даље је као неосноване и без утицаја на одлуку оценио наводе тужбе којима се указује да је издавањем дозвола за радио станице тужилац стекао лиценцу или друго одговарајуће право у смислу одредбе члана 106. Закона о телекомуникацијама, те да по том основу ужива право признато истом одредбом, да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде, имајући у виду да Закон о телекомуникацијама не изједначава дозволу за радио станицу са лиценцом у смислу члана 106. наведеног закона, нити по својој дефиницији и садржини дозвола за радио станицу представља лиценцу, као и да је само ималац лиценце или другог одговарајућег права имао право да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде која се у складу са овим законом наплаћивала приликом издавања одговарајуће лиценце, ако је накнаду платио у складу са прописима важећим у време стицања лиценце, односно другог одговарајућег права.

Одредбом члана 72. став 4. Закона о телекомуникацијама („Службени гласник РС“, бр. 44/03, 36/06), било је прописано да корисник плаћа накнаду за коришћење радио фреквенција, по правилу, једном годишње.

Према одредбама члана 106. став 1. истог закона, постојеће дозволе (лиценце) издате јавним телекомуникационим операторима или друга права која су они стекли по раније важећим прописима за делатности за које се по овом закону захтева дозвола, остају на снази, али је ималац дужан да вршење свог права усклади са одредбама овог закона, најкасније у року од годину дана од дана почетка његове примене. Према ставу 2. овог члана, ималац лиценце или каквог другог права дужан је да у року из става 1. овог члана затражи од Агенције издавање нове лиценце (замена лиценце) или одобрења, који ће бити издати сагласно овом закону, а према ставу 3. истог члана, ималац лиценце или другог одговарајућег права има право да му нова лиценца буде

издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде која се у складу са овим законом наплаћује приликом издавања одговарајуће лиценце, ако је накнаду платио у складу да прописима важећим у време стицања лиценце, односно другог одговарајућег права. Ставом 4. овог члана, било је прописано да периодичне накнаде и друге новчане обавезе предвиђене овим законом, ималац лиценце или другог одговарајућег права, по издавању нове лиценце наставља да измирује у складу са одредбама овог закона и прописа донетих на основу овог закона. Ставом 6. је било прописано да се одредбе ст. 1. до 5. овог члана сходно примењују и на друге јавне телекомуникационе операторе који у време ступања на снагу овог закона обављају делатност за коју се по овом закону захтева одговарајућа дозвола, а то право су стекли по раније важећим прописима.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни суд налази да је пресуда донета без повреде правила поступка, те уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење пресуде садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења.

Неосновано се наводима захтева указује на повреду стечених права тужиоца и ретроактивно важење поводом донетог решења Регулаторне агенције за електронске комуникације и поштанске услуге – „РАТЕЛ“ број 1-01-3451-474/19 од 06.05.2019. године, јер се тим решењем не конституише право тужиоца на основу кога му је оспореним решењем утврђена предметна накнада, већ само одређује његов правни статус на дан почетка примене Закона о телекомуникацијама („Службени гласник РС“ бр. 44/03, 36/06 и 59/09 – УС), а у вези дозвола за радио станице које су му издате на основу члана 69. Закона о системима веза, у 2003. години и 2004. години, на основу којих му је оспореним решењем, за коришћење додељених фреквенција по тим дозволама у означеним периодима, утврђена годишња накнада.

Са изнетих разлога, налазећи да наводи захтева нису основани, Врховни суд је на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву подносиоца за накнаду трошкова, Врховни суд је нашао, с обзиром на његов успех у овом поступку, да му ти трошкови не припадају, на основу члана 165. став 1. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, па је одлучио ка у ставу другом диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ
дана 12.02.2024. године, Узп 342/2022

Записничар,
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа – судија,
Јелена Ивановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић